

“BURADA FAŞİSTLERE YER YOK!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 26 Ekim 2016 06:42 -

Gazi Eğitim Enstitüsü yıllarımı özlemle hatırlarım. Bu okula 1967 yılı sonbaharında kaydoldum, 1970 yılı yazında mezun oldum. Okulun öğrencileri öğretmen okulu ve liselerden mezun emekçi, çok çok orta sınıfa mensup çocuklardık. Şimdi artık çok gerilerde kalan ancak hatırası bile insanı mutlu eden bir uyanış içindeydik. Türkiye Amerikan emperyalizminin vesayetinden kurtularak tam bağımsız bir ülke olmalı, halk üzerindeki sömürü ve baskı sona ermeli, emekçiler iktidara gelmeliydi. Halk bilimle donatılmalıydı.

Okulda 1950’li yıllardan hemen önce veya sonra kurulmuş Bir Öğrenci Derneğimiz vardı. Dernek seçimlerinde ideolojik gruplaşmalar başlamıştı. 5 Ocak 1969 günü yapılan seçimlerde başında bulunduğum “Toplumcular” grubu 583, Ülkücüler 300’ün biraz üstünde, Sosyal Demokratlar ise 124 oy almışlardı.

Öyle bir demokrasi uyguluyorduk ki, çeşitli sorunlar için yaptığımız forumlarda her görüşten öğrenci kürsüye çıkıp konuşabiliyor, kimse kimsenin bundan ötürü kılına dokunmuyordu. Dernek odasında yaptığımız yönetim kurulu toplantılarını herkese açtık. İsteyen öğrenciler dinleyici olarak bu toplantıları izleyebiliyor, görüş ve eleştirilerini dile getirebiliyordu. Bu yöntem hem okulda doğması muhtemel gerilimleri azaltıyor, hem de yönetim kuruluna eleştirilerden yararlanma fırsatı veriyordu. Merkezleri okul dışında olan gençlik örgütlerinin okulda da taraftarları vardı. Bunlar Fikir Kulüpleri Federasyonu (Dev-Genç), Ülkü Ocakları ve Sosyal Demokrasi Dernekleri idi. Okulda bildiri dağıtmak gibi faaliyetleri oluyordu.

Öğrenci lokali derneğin kullanımında idi. Buraya istediğimiz duyuruları, afişleri asıyor, dernekteki anonstan da sesli duyurularımızı yapıyorduk. Hatta lokal duvarlarının birine resim bölümündeki arkadaşlar Fikret Otyam’ın Zonguldak madenlerinde kömür kazan işçileri gösteren siyah beyaz bir fotoğrafını nakşetmişler, altına da kocaman harflerle “EMEK EN YÜCE DEĞERDİR yazmıştık.

Diğer grupların da görüşlerini öğrencilere ulaştırabilmesi için bir yöntem düşündüm: Lokalin bir duvarına genişçe bir pano hazırlayarak bunu üç eşit parçaya bölmek ve her birini gruplardan birine vermek. Hatta hak geçmesin diye sıralarını ad çekmeyle belirledik. Böylece panoda Dev-Gençliler, Ülkücüler, Sosyal Demokratlar panolarına görüşlerini ve duyurularını asmaya başladılar. Bir toplumda herhangi bir düşünce varsa bunu yasaklayarak, baskı altına alarak önleyemezsiniz. Önemli olan sizin yapacağınız çalışmayla kitlelerin kalbini kazanmanızdı. Buna tahammül edemeyecek olan faşistler olabilirdi. Fakat bir akşamüzeri kötü bir şey oldu! Panoda Ülkücülere ayrılmış bölümdeki kâğıtlar sökülmüş ve parçalanmış! Bunu heyecanlı olmasıyla tanınan devrimci arkadaşlarımızdan biri yapmıştı. Gerekçesi “Faşistlerin bu okulda yeri olamaz”dı.

Tabii işler karıştı! Ülkücüler harekete geçtiler. Devrimci öğrenciler de “Ülkücüler Okulu bastı, bize yardım gönderin” diye Dev-Genç’e telefon etmişler. Bir grup genç de gelmiş, bunlar okul öğrencisi olmadığı için de sorunlu bir durum doğmuş...

1970 yılında mezun olmama kadar, gene de okulda ciddi bir şiddet hareketi yaşanmadı. Daha sonra gerginliğin önüne geçilememiş ve ülkücüler lokalde ilk silahlarını patlatarak bazı öğrencileri yaralamışlar! Bunlar okulu terk etmek zorunda kalmışlar. Onların okulda artık bir örgütü yoktu. Ülkücülerden ileri gelenleri de devrimciler zaman zaman derneğe çekerek “hırpalamışlar.” (Sıkıyönetim Mahkemesinde arkadaşlardan bir kısmının böyle bir eylemle suçlanması karşısında midemin bulandığını itiraf etmeliyim)

İnsan bir kere şiddeti mücadele yolu olarak seçmeye görsün. 1971 Mayısında okula uğradığımda bazı arkadaşların kollarını alçı içinde gördüm! “Hayrola” dediğimde dernek kongresinde Dev-Gençten bölünen iki grubun kavga ettiğini ve bazı arkadaşların yaralandığını anlattılar... “Siz delirdiniz mi?” diye çıktım her iki tarafa da.

“BURADA FAŞİSTLERE YER YOK!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 26 Ekim 2016 06:42 -

Ülkücülerin panosunu yırtan arkadaş'a gelince: 1971'den sonra faşizmin işkencelerine uğradı. Yıllar sonra onun memleketine yolum düştü. Öğretmen arkadaşlara onu tanıyıp tanımadıklarını sordum. “Tütün fabrikasında muhasebeci olarak çalışıyordu. Eski görüşlerini terk etmiş, beş vakit namazındaydı, rahmetli oldu...” dediler. (25 Ekim 2016)

Fotoğraf: GEE lokalinde Öğrenci Derneği'nin düzenlediği ramazan bayramı kutlaması (21 Aralık 1968)